

Arrest

nr. 113 262 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. KHAVARAN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 december 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 december een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 juni 2013 een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoeker werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Oezbeekse vader en een Tadzjiekse moeder te hebben en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van de stad Kunduz in de provincie Kunduz. U heeft van 1385 tot 1387 in het bouwbedrijf SHDP gewerkt als kok. Anderhalve maand nadat u daar gestopt was bent u bij het bouwbedrijf ANA aan de slag gegaan. Na een jaar bent u daar gestopt omdat u te weten kwam dat zij betrokken waren bij illegale activiteiten. Daarna begon u bij het Turkse bouwbedrijf HESA. Parwais, een medewerker van HESA, was verantwoordelijk voor de voedselreserve. Telkens wanneer hij niet kon komen werken gaf hij de sleutel van de voedselopslagplaats aan u. Op een dag werd u gecontacteerd door medewerkers van F.(...) A.(...), de baas van ANA. F.(...) A.(...) wilde een bouwproject in handen krijgen en wilde het Turkse bedrijf HESA in diskrediet brengen om zo meer kans te maken om dat project te verkrijgen. Om dit te bereiken moest u iets, een bom of drugs, in de voedselopslagplaats van het bedrijf leggen. U weigerde dit echter. Enige tijd later kwam u hen opnieuw tegen op straat waarbij het tot een gevecht is gekomen en u voor iedereen op straat riep wat hun bedoelingen waren. De volgende dag heeft u samen met uw vader klacht ingediend bij de politie. Drie dagen later kwamen zij naar u thuis en vermoordden zij uw vader. Na de begrafenis van uw vader werd uw moeder ziek en moest u naar de bazaar gaan om granaatappels te kopen. Onderweg werd u beschoten. U bent kunnen ontsnappen en vluchtte naar het huis van uw zus. U heeft dan een smokkelaar gevonden en bent uit Afghanistan vertrokken. Op 11 december 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een document van SHDP, een sollicitatiebrief en een cv neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u aan de hand van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten geen duidelijk beeld weet te schetsen van uw werk als kok in achtereenvolgens de bouwbedrijven SHDP, ANA en HESA. Zo verklaart u dat u van 1385 (2006-2007) tot 1387 (maart 2008- maart 2009) voor SHDP heeft gewerkt (CGVS, p. 4). In de sollicitatiebrief die u neerlegt staat echter dat u tot 31 februari 2010 heeft gewerkt voor SHDP, een jaar later. In deze brief vermeldt u tevens nog dat u gestopt bent omdat het project afgelopen was. Op het CGVS verklaart u echter dat u was gestopt omdat uw werk te ver van huis was (CGVS, p. 5). Bovendien kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de aanbevelingsbrief van SHDP, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw werk voor dit bedrijf in ernstige mate ondermijnd wordt. Zo is deze aanbevelingsbrief gedateerd op 15 februari 2009 maar staat erin dat u gewerkt zou hebben van 15 februari 2007 tot 31 februari 2010. Daarenboven is deze einddatum met een pen aangepast van 2009 naar 2010. Er staat ook nog in dat u, in strijd met uw beweringen en uw sollicitatiebrief, werd ontslagen om budgettaire redenen. Gezien de door u neergelegde documenten met betrekking tot uw werk als kok voor het bouwbedrijf SHDP weinig authentiek lijken kan er dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw werk voor dit bedrijf. Over uw werk bij ANA zegt u dat u dit verkreeg via een vriend en dat u dit aannam voordat u wist wie de eigenaar van dit bedrijf was, in casu F.(...) A.(...) (CGVS, p. 5). Dit valt moeilijk te rijmen met uw andere verklaringen waaruit immers blijkt dat u om dit werk te verkrijgen mee het voedsel voor de begrafenis van de vader van F.(...) A.(...) heeft verzorgd en dat iedereen weet dat hij zich bezig houdt met illegale activiteiten (CGVS, p. 5 en 6). Het betreft hier geen detail omdat u verklaart omwille van deze illegale activiteiten niet alleen uw werk bij ANA te hebben stopgezet, maar uiteindelijk ook Afghanistan verlaten te hebben (CGVS, p. 6 en 9). Wat betreft uw werk voor ANA en HESA dient vastgesteld te worden dat u hiervan geen enkel bewijs weet neer te leggen. U verklaart in dit verband dat uw familie is verhuisd en dat deze documenten zijn kwijtgeraakt, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS, p. 10). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u wel documenten van SHDP wist voor te leggen maar niet van ANA en HESA antwoordt u naast de vraag dat de mensen van SHDP goede mensen waren (CGVS, p. 10). Gezien u voor uw werk bij SHDP twijfelachtige documenten neerlegt en voor uw werk bij ANA en HESA geen enkel bewijsstuk weet neer te leggen, en u bovendien geen overtuigende verklaringen weet te bieden voor ontbreken hiervan, dient besloten te worden dat u uw professionele activiteiten niet aannemelijk weet te maken.

Voorts zijn ook uw verklaringen over de problemen die u zou hebben gekend vanwege uw werk als kok bij HESA niet overtuigend. Zo verklaart u dat u gevraagd werd om iets te plaatsen in de voedselopslagplaats van HESA, waarvan u af en toe een sleutel had, om hen in diskrediet te brengen (CGVS, p. 11). Het is echter opvallend dat u niet weet wat u in deze opslagplaats zou moeten plaatsen, u gokt op explosieven of drugs (CGVS, p. 11). Bovendien is het hele idee dat een bedrijf met familiebanden in de regering u zou blijven benaderen en – zelfs op een openbare plaats – bedreigen en uw vader uiteindelijk vermoorden louter om een illegaal product of materiaal te kunnen

plaatsen in een opslagplaats van een concurrerend bedrijf en zo een bepaald bouwproject in handen te krijgen op zich weinig overtuigend (CGVS, p. 9 en 10). Dat zij op een dergelijke roekeloze en ruchtmakende wijze te werk zouden gaan hoewel zij net de reputatie van een concurrerend bedrijf willen schaden is maar weinig aannemelijk.

Verder roept het ook vragen op dat zij uitgerekend u hebben uitgekozen voor hun plannen. Zo verklaart u immers dat u net bent weggegaan van hun bedrijf vanwege hun illegale activiteiten en dat u dat ook aan hen kenbaar heeft gemaakt (CGVS, p. 6). Het is dan vreemd dat zij u benaderen voor hun illegale activiteiten. Bovendien kan u zelf geen verklaring bieden voor het feit dat zij u hebben uitgekozen hiervoor (CGVS, p. 11). Evenmin heeft u enig idee hoe zij dan wel te weten gekomen konden zijn dat u af en toe de sleutel had van de voedselopslagplaats van HESA (CGVS, p. 12). U had immers sinds u ANA had verlaten nooit contact met hen gehad (CGVS, p. 12).

Verder legt u nog tegenstrijdige verklaringen af over de door u aangehaalde vervolging door F.(...) A.(...). Zo zegt u eerst dat uw broer enkele keren benaderd is geweest door de mensen van Farid Azizi (CGVS, p. 4). Later in het gehoor blijkt dan weer opeens dat enkele mensen 1 keer – 9 maanden na uw vertrek – naar de winkel van uw broer zijn gekomen maar dat uw broer daar niet was (CGVS, p. 12 en 13). Naast deze strijdige elementen in uw verklaringen is het tevens bevreemdend dat A.(...) u eerst verschillende keren bedreigd, dan uw vader vermoord en dan opeens 9 maanden lang niets meer van zich laten horen om dan louter twee mensen te sturen naar de winkel van uw broer, zonder dat hier uiteindelijk nog gevolg aan is gegeven (CGVS, p. 4, 12 en 13).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde taskara heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk wordt betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de stad Kunduz in de gelijknamige provincie. Momenteel lopen burgers in de provincie Kunduz een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt de onveilige situatie in de provincie Kunduz echter vermijden door u te vestigen in Kabul.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor nucleaire gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u als volwassen man, gehuwd en zonder kinderen, in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U verklaart dat u tot en met het voorlaatste jaar naar de lagere school bent geweest (CGVS vragenlijst, dd. 21/12/2012, vraag 2.10.a.), naast het Oezbeeks Dari en Pashtu te spreken (Verklaring DVZ, dd. 21/12/2012, vraag 10) en het beroep van kok te hebben (CGVS, p. 4). Bovendien hebt u in Afghanistan een restaurant uitgebaat (CGVS, p. 4). Hiermee toont u aan dat u over enige ondernemingscapaciteiten beschikt. Uw relaas bevat evenmin elementen waaruit blijkt dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen om de algemene situatie in Kunduz-stad te ontlopen. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een

analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens de titel en de aanhef van zijn verzoekschrift dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de beslissingen tot niet-inoverwegingneming krachtens de artikelen 57/6, eerste lid, 2°, 57/6/1, eerste lid, 57/6/2 en 57/6/3 en de beslissingen genomen in toepassing van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.3. Op 8 oktober 2013 legde de verwerende partij per drager een "aanvullende nota" neer waarbij het document 'COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad"' van 5 september 2013 werd gevoegd.

2.4. Artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de

aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

2.5. Ter terechtzitting vraagt de verzoekende partij om de “aanvullende nota” uit de debatten te weren. De Raad merkt echter op dat voormelde wetsbepaling deze sanctie enkel voorschrijft wanneer de “aanvullende nota” niet beperkt zou zijn tot de “nieuwe elementen”. Uit niets blijkt dat de actualisatie van de informatie met betrekking tot Kabul-stad die in de COO Focus van 5 september 2013 werd opgenomen en waartoe de “aanvullende nota” beperkt is, niet als “nieuwe elementen” zouden kunnen worden beschouwd, waardoor het stuk niet uit de debatten kan worden geweerd.

2.6. De Raad wijst de verwerende partij op het feit dat de neerlegging per drager van de “aanvullende nota” op 8 oktober 2013, terwijl de gegevens die erin zijn opgenomen reeds dateren van 5 september 2013 op gespannen voet staat met het respect voor de rechten van verdediging van de verzoekende partij. De griffie van de Raad kon het stuk door de laattijdige neerlegging ervan slechts op 9 oktober 2013, daags voor de terechtzitting, aan de verzoekende partij overmaken. De verzoekende partij bevestigt echter dat zij de stukken alsnog heeft ontvangen en reageert ter terechtzitting op de inhoud ervan, zodat de rechten van verdediging niet werden geschaad door de handelwijze van de verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel”. Verder maakt verzoeker in zijn verzoekschrift gewag van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn betoog als volgt:

“De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat- vluchteling: hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrenge van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat- vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is

het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat- vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205).

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat- vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat- vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat- generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere ‘onderzoeksplicht

De Commissaris Generaal stelt vast dat verzoeker zijn vluchtredenen onvoldoende aannemelijk kan maken. Dat dit belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming.

Artikel 48/3 § 1 Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967. ”

De beoordeling van feiten en omstandigheden zal dus ervoor moeten zorgen dat personen die bescherming behoeven als vluchteling in de zin van artikel 1 Vluchtelingenverdrag, correct als zodanig worden erkend.

Volgens artikel 1, par. A, al 2 van het Vluchtelingenverdrag geldt als ‘vluchteling’ elke persoon die ‘uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen

Vastgesteld dient te worden dat de gegeven redenen de beslissing niet kunnen dragen, dat de beslissing aldus de materiële motiveringsplicht schendt.

Dat daarnaast niet verder werd onderzocht of verzoeker aanspraak kon maken op het statuut van

vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève, dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht vereist een beslissing op grond van deugdelijke motieven. Deze vereiste impliceert dat de aangehaalde motieven een juridisch en feitelijk juiste grondslag moeten hebben. Alleen zo kan een motivering afdoende zijn, m.n. duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door de onderliggende stukken.

De asielaanvraag van verzoekende partij werd ook niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen.

In casu missen de motieven van de Commissaris Generaal feitelijke grondslag en werd bij het nemen van de beslissing niet met alle gegevens rekening gehouden. De Commissaris Generaal brengt een motivering van de weigeringsbeslissing aan die louter steunt op het onvoldoende aannemelijk kunnen maken van het asielrelaas alsook het niet voorleggen van bewijsstukken. Het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan houdt een ernstig gevaar in voor zijn leven en veiligheid.

Vastgesteld dient te worden dat de gegeven motieven de beslissing niet kunnen dragen, dat de beslissing aldus de materiële motiveringsplicht schendt. Dat daarnaast niet werd onderzocht of verzoeker aanspraak kon maken op het statuut van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève, dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht vereist een beslissing op grond van deugdelijke motieven. Deze vereiste impliceert dat de aangehaalde motieven een juridisch en feitelijk juiste grondslag moeten hebben. Alleen zo kan een motivering afdoende zijn, m.n. duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door de onderliggende stukken.

De asielaanvraag van verzoekende partij werd ook niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen.

Het asielrelaas van verzoeker wordt door de Commissaris Generaal niet getoetst aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, wat een schending uitmaakt van zowel materiële als formele motiveringsplicht.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat de motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze het vertrouwensbeginsel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.5. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er vooreerst door de commissaris-generaal opgemerkt dat verzoeker geen

duidelijk beeld weet te schetsen van zijn werk als kok in de verschillende bouwbedrijven waarvoor hij zou hebben gewerkt. De bestreden beslissing wijst hierbij op een aantal tegenstrijdige verklaringen van verzoeker aangaande zijn werkzaamheden. Verder wordt door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker twijfelachtige documenten neerlegt aangaande zijn werkzaamheden bij SHDP, geen enkel bewijsstuk neerlegt van zijn werkzaamheden bij ANA en HESA, en bovendien geen overtuigende verklaringen geeft voor het ontbreken hiervan. Verzoeker slaagt er volgens de bestreden beslissing niet in zijn professionele activiteiten aannemelijk te maken. Voorts, zo meent de commissaris-generaal, zijn ook verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben gekend vanwege zijn werk als kok niet overtuigend. Hierbij wijst de commissaris-generaal op een aantal onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker, gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) of omdat hij een reëel risico zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing gewezen op het feit dat uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat hij in de mogelijkheid verkeert om een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in Kabul om aan het willekeurig geweld in Kunduz, zijn stad en provincie van herkomst, te ontsnappen.

3.6. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot een aantal algemene en theoretische beschouwingen over de bewijslast in asielzaken, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zonder deze in concreto toe te spitsen op de motieven van de bestreden beslissing. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om een abstract en gestandaardiseerd betoog te gaan concretiseren op de bestreden beslissing en er een schending van een rechtsfiguur, zoals de motiveringsplicht, uit te distilleren, zonder dat hij over enig feitelijk aanknopingspunt beschikt. Aangezien de overwegingen uit bestreden beslissing gestoeld zijn op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal naar aanleiding van het gehoor van verzoeker op 13 februari 2013 (stuk 3, gehoorverslag CGVS 13 februari 2013) en het analyseren van de neergelegde documenten (stuk 11, Documenten) kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijke grondslag missen. Volgens verzoeker steunt de beslissing volledig op het onvoldoende aannemelijk kunnen maken van het asielrelaas en het niet kunnen voorleggen van bewijsstukken. Uit de motieven van de beslissing blijkt echter dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de concrete bedreigingen door A. F., die door verzoeker geenszins worden betwist of weerlegd, en die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op de helling zetten. De beslissing is dus niet louter gestoeld op het ontbreken van bewijsstukken. Verzoeker beweert verder dat niet met alle gegevens rekening zou zijn gehouden, maar hij verheldert nergens met welke elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, zodat er geen aanwijzing bestaat dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn te werk gegaan. In deze beslissing werd trouwens wel degelijk nagegaan of verzoeker aanspraak kon maken op het statuut van vluchteling, zodat de stelling in zijn verzoekschrift dat dit niet zou zijn onderzocht, niet kan worden bijgetreden. Met zijn blote bewering dat er een ernstig gevaar voor zijn leven en veiligheid bestaat indien men hem naar Afghanistan zou terugsturen, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.7. Ter terechtzitting oppert verzoeker dat A. F., met wie hij problemen heeft, een zeer invloedrijk persoon is in Afghanistan en dat zijn broer sinds 5 maanden vermist is. Deze blote beweringen van verzoeker doen echter geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

3.8. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie) gesteld dat verzoeker aan de situatie van veralgemeend geweld in de stad waarvan hij beweert afkomstig te zijn, Kunduz, kan ontsnappen door zich in Kabul te vestigen, waar het geweld niet aanhoudend van aard is en een gericht karakter heeft. Deze informatie wordt nogmaals bevestigd in de "aanvullende nota" van de verwerende partij die op 8 oktober 2013 werd neergelegd. Met betrekking tot het redelijk karakter van het vestigingsalternatief wordt in de beslissing gewezen op het feit dat volgens het UNHCR voor gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen vervalt indien zij zich kunnen vestigen onder stedelijke gebieden die onder regerings-

controle staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Hierbij wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker een gehuwde volwassen man is zonder kinderen die tot en met het voorlaatste jaar naar de lagere school is geweest en naast het Oezbeeks ook Dari en Pashtu spreekt en het beroep van kok heeft uitgeoefend. Ook het feit dat verzoeker in Afghanistan een restaurant heeft uitgbaat, toont volgens de commissaris-generaal aan dat hij over de nodige ondernemerscapaciteiten beschikt om zich in Kabul te kunnen vestigen.

3.9. De raadvrouw van de verwerende partij brengt niets in tegen de concrete overwegingen van de bestreden beslissing, maar stelt ter terechtzitting dat de situatie in de stad Kabul nog zeer onveilig is. Uit de *“aanvullende nota”* van de verwerende partij blijkt echter dat *“willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder een aanwijsbaar doelwit”* in Kabul niet voorkomen (Aanvullende nota, COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul-stad, 5 september 2013, p. 9), zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie voor burgers in Kabul een belemmering zou vormen om deze stad als redelijk vestigingsalternatief naar voor te schuiven.

3.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN